

Mester Györgyi

Sárga kicsi kígyó

- *Vajon miért vagyok én más, miért nem vagyok olyan zöld, mint a testvéreim?!*

A kicsi kígyóban újra és újra felmerült a kérdés, de választ rá még az édesanyjától sem kapott. Ő sem tudta ugyanis megmondani az okát, miként is történhetett, hogy a puha héjú tojásokból kikelt, nyolc kígyócska közül, ez a fia miért született fakósárga színű bőrrel? Talán idő előtt repedt fel a tojás héja, ki tudja?! A rokonok is értetlenül álltak a dolog előtt, hiszen ez a szín az ő fajtájuknál igencsak különségnek számított. Kígyóemlékezet óta egyformán zöld külsejű volt náluk mindenki, és még soha, senki nem viselt ilyen kirívó, fakósárga bőrruhát.

Szegény kicsi kígyónak sok problémája származott a színéből. Elsősorban az, hogy lépten-nyomon megszólták. Sem a rokonság, sem az ismerősök nem voltak elnézőek vele, senki nem szánta, csak kritizálták, nem tudtak kibékülni az ő átlagostól eltérő színével.

Társai főként azért nehezteltek rá, mert a közös játékban zavarta őket. Vele ugyanis nem lehetett a szabad ég alatt, a fűben hancúrozni, hiszen a sárga szín azonnal felkeltette valamelyik éhes ragadozó madár figyelmét, és máris terített asztallá vált volna a kicsi kígyók játszótere.

És akárhogy vesszük, neki se volt jó, hogy sohasem tudott a bújócskában úgy részt venni, hogy feltűnő sárga színe miatt, elsőnek ne őt találják meg a zöld fűszálak között.

Kiközösítés és szomorúság lett a része a kicsi kígyónak.

Elmúlt az első nyár. A természet harsány zöld színét, mint valami lenge nyári ruhát, levetette, és az idő előrehaladtával, valami hozzá jobban illő, komoly, sárgásbarna ruhát öltött.

A zöld fű előbb megsárgult, majd teljesen elszáradt, a színe pedig világos barnára változott. A mi kis kígyónk örült ennek a legjobban. Az ő bőrszíne is megváltozott kissé, mintha csak a természetet másolná, elkezdett sötétedni, és kissé meg is ráncosodott. Már nyugodtan múlathatta az időt a mezőn, mert a száraz fűszálak teljesen elrejtették őt.

Az öröm mellett azonban nemegyszer eszébe jutott, mi lesz vele jövő tavasszal, ha a zöld sarjűfűben, barnába hajló sárgás ruhácskája miatt, ő megint jól látható lesz a közös játékok során, illetve színe nem rejti, sőt, étékül kínálja fel a nagy madaraknak?

De elmúlt az ősz is. Beköszöntött a fagyos tél, hó borított erdőt-mezőt. Minden kígyó téli álmra készült. Kicsi kígyócska is talált magának egy sziklahasadékot, amelyben úgy gondolta, kitelelhet. Legalább amíg alszik, nem emészti magát az ő különleges, sok bánatot okozó színe miatt.

Hosszú volt a tél, azonban egyszer annak is vége szakadt. A kígyó família ébredezett.

Mivel mindenki melegre vágyott, nagy lelkesen gyülekeztek az egyik tágas, erdei tisztáson. A megújult zöld fűben csak úgy nyüzsgött a sok kisebb-nagyobb kígyó. Örültek egymásnak, na meg a napfénynek, hogy végre átmelegedhetnek.

Bár fiai már felnőttek, kígyómama mégis aggódva vette sorra, ott van-e mindegyik gyermeke? Elszoruló szívvel, szeme egyre csak a sárga kicsi kígyót kereste, mert őt nem látta sehol.

Kérdezgette itt, tudakozódott ott, nem látta-e valaki az ő külön kis csemetéjét?

Akkor váratlanul valaki hozzásimult, és odasúgta:

- *Mama, itt vagyok.*

Kígyómama ekkor egy csodaszép, kecses, de mégis erőteljes fiatal kígyót látott meg maga mellett, aki már nem volt fakó sárga, hanem élénkzöld színű, mint maga a harmatos, friss fű. A hosszú tél alatt ugyanis végbement rajta a változás, levedlette első bőrét, és olyan zöld lett, mint a társai. Sőt, nemcsak olyan lett, mint a testvérei, de még szebb is náluk, igazi smaragdzöld.